

Arrest

nr. 75 550 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense origine te zijn, dient op 5 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij haar aanvraag voegt de verzoekende partij twee medisch attesten van 20 februari 2009 uitgaand van dokter. A. K. die meldt dat de verzoekende partij lijdt aan hoofdpijn ten gevolge van commotio cerebri, posttraumatische cervicagie met uitstraling, astmatische bronchitis en pyelonefritis. De aandoening wordt

omschreven als zijnde een chronische kwaal waarvan de verzorging niet in het land van herkomst kan worden verder gezet en het voor de patiënt onmogelijk is zich te verplaatsen. Reizen naar het land van herkomst is niet mogelijk. Er is geen therapie in Tsjetsjenië. De nabijheid van een ziekenhuis is noodzakelijk bij asmatische crisis. De prognostiek zonder behandeling is slecht en bij een goede behandeling dient deze later bepaald te worden.

De verzoekende partij maakt op 22 april 2010 twee bijkomende medische attesten over uitgaand van dokter D. E. die ook bevestigt dat de verzoekende partij lijdt aan een chronische kwaal, meer bepaald PTSS, depressie met psychotisch aptsodem, status post commotio cerebri, posttraumatische cervicalgie met uitstraling, migraineaanvallen, posttraumatische epilepsie, COPD, chronische pyelonefritis en niet kan reizen. De verwachte duur van de behandeling is langer dan één jaar, de nabijheid van een ziekenhuis is noodzakelijk en er is nog geen stabiele verbetering. Volgens deze dokter kan de verzoekende partij niet reizen naar haar land van herkomst.

Op 30 september 2010 wordt aan de verzoekende partij gevraagd om recente medische verslagen over te maken, attesten van specialisten en een uitgebreid attest van behandelend psychiater.

De verzoekende partij maakt op 8 december 2010 twee zeer gedetailleerde verslagen over van neuropsychiater H. G., daterend van 1 december 2010 en van 29 november 2010.

Op 6 februari 2011 maakt de verzoekende partij bijkomend een uitgebreid gedetailleerd attest over van dezelfde neuropsychiater H. G. daterend van 24 januari 2011.

Op 12 augustus 2011 geeft de ambtenaar-geneesheer een negatief advies. De attesten van neuropsychiater H.G. worden niet in aanmerking genomen omdat de adviserende geneesheer van de verwerende partij op 23 juni 2011 vernam dat deze arts levenslang geschorst werd. De attesten van dokters A. K. en D. E. dateren van bijna anderhalf jaar terug zodat geen actuele pathologie kan weerhouden worden en geconcludeerd wordt dat er geen medisch bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Op 19 augustus 2011 verklaart de verwerende partij de aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.06.2009 werd ingediend door:

S., A. (...) (R. R.: (...))

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Atchoi-Martan op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en)

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelt (zie gesloten omslag in bijlage):

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Gezien de schriftelijke bevestiging d.d. 23.06.2011 van de Orde der Geneesheren (Provinciale Raad van West-Vlaanderen) dat Dr. H.G. (...) op 28.02.2007 levenslang geschorst werd aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde, kunnen de getuigschriften van Dr. H.G. (...) d.d. 29/11/2010, 01/12/2010 en 24/01/2011 die de aanvraag 9ter vervoegen niet beschouwd worden als medisch getuigschrift, en kan hier bijgevolg geen rekening mee gehouden worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Zij benadrukt onder meer dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk gesteund is op het gegeven dat de attesten van de neuropsychiater H. G. niet in aanmerking werden genomen omdat deze arts levenslang is geschorst. Dit gegeven is voor de verzoekende partij onbegrijpelijk en was haar niet gekend. Zij is herhaaldelijk ontvangen door deze persoon die zich steeds als geneesheer voorstelde, haar onderzocht heeft, vragen van medische aard gesteld heeft en aan haar medische getuigschriften heeft overhandigd die bij de apotheek werden ontvangen en goedgekeurd. De geneesmiddelen werden door de mutualiteit terugbetaald aan het OCMW, zonder enige opmerking. De Dienst Vreemdelingenzaken verklaart zelf dat zij pas op 23 juni 2011 wist dat deze arts geschorst was zodat de verwerende partij diende te weten dat de verzoekende partij zich in een situatie van overmacht bevond, bedoeld wordt onoverwinnelijke dwaling. De verzoekende partij stelt dat zij het slachtoffer is van bedrieglijke handelingen. Zij wijst erop dat uit de voorgelegde attesten blijkt dat deze arts medicatie heeft voorgeschreven. In het dossier bevinden zich evenwel duidelijke aanwijzingen dat de verzoekende partij ziek is.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoeker stelt dat hij ontvangen is door een persoon die zich als dokter voorstelde, dat hij zonder probleem de geneesmiddelen voorgeschreven van dr. G. kreeg terugbetaald en dat hij mensen kent waarvan de aanvraag ontvankelijk werd verklaard op grond van medische attesten opgesteld eveneens door dr. G.. Hij vervolgt dat verwerende partij zelf pas op 23 juni 2011 de bevestiging ontving van de schorsing van dr. G., waardoor het voor hem zelf ook een situatie van overmacht was. Hij verwijt verwerende partij geen bijkomende informatie te hebben gevraagd, gelet op het feit dat in de attesten van dr. K. en dr. E. het bestaan van de aandoeningen op zich niet betwist werd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 5 juni 2009, ontvankelijk, doch ongegrond werd bevonden op 19 augustus 2011.

Aangezien er *prima facie* aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan werd, ging de verwerende partij over tot de ontvankelijkheidsbeslissing.

Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt dat het op dat ogenblik nog niet geweten was dat dokter G. blijkbaar reeds sedert 2007 levenslang geschorst is. Het is pas d.d. 23 juni 2011 dat de Orde der Geneesheren deze informatie overmaakte aan de verwerende partij, zoals tevens blijkt uit het administratieve dossier.

Op 12 augustus 2011 stelde de ambtenaar-geneesheer dat er geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer baseerde zich op de door verzoeker overgemaakte medische attesten van 20/02/2009 van dr. K. en dat van 31/03/2010 van dr. E.. Hij voegde toe dat, gelet op de schriftelijke bevestiging d.d. 23.06.2011 van de Orde der Geneesheren dr. G. levenslang geschorst werd, zijn attesten niet beschouwd kunnen worden als medische getuigschriften. Verder stelde hij dat verzoeker lijdt aan tal van psychische en somatische klachten en dat hij in maart 2010 nog behandeld werd door een huisarts. Verslagen van specialisten in verband met psychiatrische aandoeningen, hoofdpijn, epilepsie, long- en nieraandoeningen zouden ontbreken. De ambtenaar-geneesheer oordeelde vervolgens dat gezien het meest recente medische getuigschrift van bijna anderhalf jaar terug dateert, er geen informatie is over de huidige gezondheidstoestand en dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd er wel degelijk rekening gehouden met de twee andere attesten van dr. E. en dr. K..

De bestreden beslissing werd op 19 augustus 2011 genomen, rekening houdende met alle attesten en informatie die bij verzoekers aanvraag werden ingediend en op basis waarvan de aanvraag vervolgens terecht ongegrond werd bevonden.

Waar verzoeker van mening is dat verwerende partij bijkomende informatie diende in te winnen aangaande zijn ziekte, heeft verwerende partij de eer op te merken dat van haar geenszins kan verwacht worden dat zij eerst verzoeker inlicht van het feit dat Dr. G. reeds op 28 februari 2007

levenslang geschorst werd. Verzoeker toont niet aan als zou er uit hoofde van de verwerende partij een informatieplicht bestaan om eerst verzoeker in te lichten en dan pas een beslissing te nemen.

Evenmin maakt verzoeker duidelijk waarom de verwerende partij een eigen medisch onderzoek had moeten laten uitvoeren, daar waar de aanvraag om machtiging tot verblijf mede gestoeld is op twee andere medische attesten die de ambtenaar geneesheer toelieten te concluderen dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Bovendien voorziet artikel 9ter van de vreemdelingenwet in de mogelijkheid om een arts te raadplegen, doch geenszins in een verplichting. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Wanneer verzoeker voorhoudt dat het feit dat hij niet wist dat dokter G. niet meer gemachtigd was om zijn beroep uit te oefenen, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat dit argument in casu niet dienend is. Immers, de heer G. is levenslang geschorst bij beslissing van de Orde der Geneesheren, waardoor hij geen arts meer is en hij dus ook niet mag overgaan tot het schrijven van medische attesten. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij met de desbetreffende attesten geen rekening kon en mocht houden.

Bovendien is het conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de verwerende partij zich op het advies van de ambtenaar-geneesheer gebaseerd heeft bij het opstellen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker een schending opwerpt van artikel 3 EVRM, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing geen verwijderingmaatregel inhoudt.

Daarenboven merkt verwerende partij op dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt dat een eventuele schending van artikel 3 EVRM aannemelijk kan maken.

Louter ten overvoede merkt verwerende partij op dat de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende bepalen:

"(...)het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9 ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)" (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit wat voorafgaat kan worden afgeleid dat verzoeker in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht, werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het enige middel is niet ernstig."

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Waar de verzoekende partij overmacht aanvoert, gaat de Raad ervan uit dat zij allicht onoverkomelijke dwaling beoogt op te werpen. Het is een algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet in geval van onoverkomelijke dwaling kan worden gemilderd (cf. Arbitragehof 28 september 1995, nr. 67/95 en RvS 11 juni 1998, nr. 74.249). Onoverkomelijke dwaling kan algemeen omschreven worden als een ontoerekenbare, onvoorzienbare dwaling die iemand onmogelijk kon vermijden (cf. RvS 2 april 2009, nr. 192 .47) of een houding die elk redelijk en voorzichtig persoon zou hebben aangenomen (cf. Cass. 28 januari 1984 en Cass. 25 oktober 1999).

In casu, en met verwijzing naar hetgeen uiteengezet wordt onder *“nuttige feiten”*, blijkt uit het administratief dossier dat de medische attesten uitgaand van H. G. een stempel bevatten die de titel *“neuropsychiater”* vermeldt en een nr. *“1.3.1436.04.760”* wat laat uitschijnen dat H.G. een erkende arts is. De attesten bevatten medische termen en maken melding van de noodzakelijke medicatie die de verzoekende partij dient te nemen. Het is onduidelijk op welke wijze de verwerende partij vernam dat deze persoon zich ten onrechte als arts voordeed, maar blijkbaar werd ten gevolge van een mail van 21 juni 2011 de Orde der Geneesheren gecontacteerd die op 23 juni 2011 aan de ambtenaar-geneesheer meedeelt dat H.G. weggelaten werd van de lijst wat is beslist op 22 november 2006. In de nota erkent de verwerende partij dat zij pas op 23 juni 2011 wist dat H. G. geschorst was. De verzoekende partij werd van dit nieuwe element niet op de hoogte gesteld en evenmin werd haar gevraagd nieuwe attesten uitgaand van een erkend arts voor te leggen. Het is derhalve niet onredelijk ervan uit te gaan dat de verzoekende partij niet wist of kon weten dat H.G. geen erkende arts is.

Uit de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt bovendien dat H. G. medicatie voorschreef en hiervoor de gebruikelijke type-voorschriftformulieren van artsen gebruikte. Op deze voorschriften bevinden zich dezelfde stempel en nummer van *“neuropsychiater”* H. G. De verzoekende partij legt ook het bewijs voor dat zij voor de medicatie een tussenkomst van de mutualiteit ontving. Gelet op deze vaststellingen is het redelijk aan te nemen dat de verzoekende partij zich bevond in een situatie van onoverkomelijke dwaling. De redenering van de verwerende partij dat geen rekening kon worden gehouden met de inhoud van attesten van niet erkende hetzij geschorste artsen, kan gevolgd worden. Evenwel kwam het de verwerende partij toe te onderzoeken of nieuwe medische attesten noodzakelijk waren en deze op te vragen, gelet op de attesten van dokters A. K. en D. E. die een chronische kwaal vooropstellen, hetzij desgevallend de verzoekende partij uit te nodigen voor een onderzoek. Uit de attesten blijkt dat de medische aandoeningen van de verzoekende partij niet van alle ernst zijn ontbloot. Immers had in casu de verwerende partij kunnen vermoeden dat de verzoekende partij evenmin wist dat haar arts geschorst was en dat zij aldus niet tegemoet kwam aan de op haar rustende verplichting om alle nuttige en recente inlichtingen over te maken. In tegenstelling tot wat de verwerende partij opmerkt kon uit de attesten van de dokters A. K. en D.E. niet zonder meer besloten worden dat een terugkeer naar het land van herkomst mogelijk was. Dienaangaande blijkt uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer dat haar conclusie gesteund is op het gegeven dat geen actuele pathologie blijkt omdat deze attesten bijna anderhalf jaar oud waren. Uit de inhoud van de attesten kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij geen ziektes vertoont die er op wijzen dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is. De verwerende partij heeft zich in casu niet op afdoende wijze geïnformeerd. In die mate is het middel gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN